

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΥ ΝΟΥΑ

ΜΠΙΛΛ Ο ΑΣΠΡΟΧΕΡΗΣ

Ι καιρός, μαρέ παιδιά, τί διαβολό-
καιρός! Ξεμούγκρισεν ὁ Μπέν Γουώτ-
κλιφ μπαίνοντας στὸ μαγαζὶ καὶ κλεί-
νοντας πίσω του τὴν πόρτα. Τὶ δια-
βολόκρομο καὶ τί βροχή! "Ἔγινα μου-
σκίδι, λές κ' ἐπέρασα τὸν Νισγάρα
κολυμπώντας. Μὰ τὴν πίστι μου, θαρ-
ρεῖς κ' ὁ Θεὸς θέλει νὰ μὲ τιμωρή-
σῃ, γιατί δὲν ἄφησα ποτὲ νερὸ νὰ
περάσῃ ἀπὸ τὸ λαρύγγι μου. Θέλει
νὰ μοῦ τὸ ριζὴ ἀπ' ἔξω στὸ στομά-
χι. Μὰ δὲν θὰ τὸ καταφέρῃ! Αἶ,
Μπέλλ Κνάπ, παληόφιλε, φέρε μου
ἕνα οὐίσκου μὲ λεμόνι.

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Μπέν
Γουώτκλιφ, ἔβγαλε τὸ πέτινο ἀδιὰθροχό του, τὸ κρέμασε στὸν
τοῖχο νὰ στραγγίξῃ, ἔβγαλε τίς πέτοιες γκέτες του, ἐκρέμα-
σε τὸ καπέλλο του καὶ μὲ μιὰ ζεστὴ πετιέττα ἐσκουπίσε τὸ
πρόσωπό του... Καὶ ὦ τὸ θαύματος! Ἐκεῖ πού ἔμοιαζε σάν
ληστής μὲ ἀγριεμιῆν καὶ θλοσυρὴ φάτσα, μὲ τὸ ἀκούσιμα
πούκανε ἐφάνηκεν ἕνα συμπαθητικὸ καὶ τιμὸ πρόσωπο, μὲ οὐο
γαλανά μάτια, γεμάτα εὐκρινεία. Μόνον τὸ παχὺ ξανθὸ μου-
στάκι του, πού ἀρχίζε λές ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ μύτη του κ' ἐπε-
τε σκεπαζόντας τὸ στόμα του, ἔδειχνε πὺς ἦταν ὁ ἴδιος ἀν-
θρώπος.

Κατόπι ὁ Μπέν κάθησε κοντὰ στὴ φωτιά νὰ στεγνώσῃ, μὰ
θλεπόντας πὺς ἐκινδύνευε νὰ κάψῃ τὰ ρούχα του, πού ἔθωζαν
σύννεφα ὀλόκληρα ἀχνό, ἐθάλληκε νὰ ζεσταθῇ ἑσωτερικὰ, πού
ἦταν θολικότερο, κατεβαίνοντας ἀπαισιὰ ποτήρια οὐίσκου.

Σιωπὴ ἐπικρατοῦσε μέσα στὸ μαγαζὶ, τὸ γεμάτο καπνοῦ.
"Ὁ κρεμαστὸς λάμπες τοῦ πετρελαίου ἔβριγγαν μέσα στὴ θο-
λὴ ὄρα τὸ καπνὸ δέμες φωτεινὲς καὶ μέσα σ' αὐτὲς τὰ πρό-
σωπα τῶν πελατῶν φαινόντουσαν σάν πῆλινα, μὲ τ' ἀδρά τους
χαρακτηριστικά.

Οἱ ἄνδρες πού ἔπαιζαν χαρτιά, ἐσήκωσαν τώρα τὰ κεφάλια
τους, σάν νὰ περίμεναν κάτι.

Κ' ὀξάφια ὁ Κέντρικ, ὁ περισσότερον ἀνυπόθετος, εἶπε:
—Γιὰ τὸν Μπίλλ τὸν Ἀσπροχέρη, ἐμαθὲς τίποτε, Μπέν;
"Ὁ Μπέν Γουώτκλιφ ἐγύρισεν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κέντρικ, ἀ-
δειασε τὸ ποτήρι του, ἀναφεν ἕνα τσιγάρο κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ
μιλήσῃ, σάν ἄνθρωπος πού ζερεῖ πὺς τὰ λόγια του ἔχουν ση-
μασία.

—Ὁ Μπίλλ ὁ Ἀσπροχέρης, εἶ-
πεν, ἔφυγεν ἀπὸ τὴ χώρα, καθὼς
λένε. Μὰ ἡ θέσι του δὲν χρεῦει.
"Ὁ συμμορία πού ἦρθε νὰ τὸν
ἀντικαταστήσῃ, ἐθάλληκε ν' ἀπο-
δείξῃ πὺς δὲν εἶνε κατώτερή του.
Γυρίζε ἐδῶ γύρω καὶ προμὲς ἐ-
πῆγε κ' ἐγδυσε τὸ μαγαζὶ τοῦ
Μακ Γρεγκόρ, μὲ ὅλους τοὺς
πελάτες...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν μεγά-
λη ἐντύπωση. Οἱ ἄνδρες πού θρι-
σκόντουσαν μέσα στὸ μαγαζὶ,
κουτάχθηκαν σιωπηλά. Τὸ παι-
γνίδι ἐσταμάτησε.

"Ὁ εἶδην ἦταν σοβαρὴ. Ἐδῶ
κ' ἔξῃ μῆνες ὅλη ἡ περιοχὴ ἐ-
τρομοκρατεῖτο ἀπὸ ἕνα ληστή...
μεγάλῃς περιωπῆς, ἀπὸ τὸν
Μπίλλ τὸν Ἀσπροχέρη, πού χρω-
στοῦσε αὐτό του τὸ παρτσούκλι
στὸ γεγονός, ὅτι φοροῦσε πάντο-
τε γάντια κ' ὅσοι εἶχαν τὴν ἀ-
τυχία νὰ ἴδουν γυμνά τὰ χέρια
τοῦ ἐθεθαίνοναν πὺς ἦταν λεπτὰ
καὶ κατάλευκα σάν γυναικεῖα.
"Ἄλλ' ἀν ἀρκετοὶ — ἀλλοιομό-
τους, γιατί πάντα σὲ κακὸ τοὺς
ἔβγανε—εἶδαν τὰ χέρια του, κα-
νεῖς ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ ἰδῇ τὸ
πρόσωπό του, γιατί ποτὲ δὲν ἔ-
βγαζε τὴ μαύρη μάσκα πού φο-
ροῦσε. "Ἀπὸ ἔπεισοιμὸς εὐγενῆς,
ἔγινε ληστής τῶν μεγάλων δρό-
μων, προτιμῶντας τὴν περιπετει-
ώδη ζωὴ τοῦ ὑπαιθροῦ ἀπὸ τὴν
ἀνισρὴ καὶ πεζὴ ζωὴ μέσα σ' ἕ-
να γραφεῖο Τραπεζῆς, ὅπου θὰ
περνούσεν ὡς τραπέζιτικὸς ὑ-
πάλληλος. Τὰ θύματά του ἦσαν

πολλὰ στὴν περιφέρεια αὐτῇ.

Νά, ὁμως, πού μόλις ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὴν περιφέρεια, στὸν
τόπο του ἔπῃγε μιὰ ἄλλη συμμορία. Καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους
αὐτοῦς, πού ἔπιπναν κ' ἐχαρτόπαιζαν μέσα στὸ μαγαζὶ καὶ πού
ἦσαν ὅλοι γαιοκτῆμονες καὶ κτηνητρόφοι τῆς περιφέρειας, ἡ εἴ-
δηι αὐτῇ δὲν τοὺς ἐκαλόφηνηκε...

"Ἔμεναν ἀρκετὲς στιγμὲς σκεπτικὸι καὶ σιωπηλοὶ. Τέλος, ὁ
γέρο—"Ὀλοκὸν δέικοιμὲ τὴν σιωπῇ:

—Τὸ κάτω-κάτω, ἐδῶ πού θρισκόμαστε τώρα, εἴμαστε ἦσυ-
χοι καὶ ἀσφαλεῖς, εἶπε. Οἱ καταραμένοι οἱ λησταὶ ἄς παραδέ-
ρουν μέσα στὸ κρῶσ καὶ στὴ βροχῇ. Ἐμεῖς καλὰ τώχοιμὲ
στρωμένο τώρα δῶ μέσα!...

"Ὁ καταγῆς λυσομανοῦσεν ἔξω καὶ ἡ βροχῇ χτυποῦσε
δυνατὰ τὴ στέγη καὶ τὰ τζαμια. Μὲ τὰ μάτια κορφαμένα στὴ
φωτιά, οἱ πελάτες τοῦ μαγαζιῶ ἀκούσαν τὸν ἀγέρα πού ἐ-
μούγκριζε καὶ ἀπελάμθαναν τὴ ζεστασιά καὶ τὴν ἀσφάλεια...

"Ἀξάφια ἀκούστηκεν ἔξω ὁ θόρυθος ἐνὸς ἀμαξιῶ... Τέτοιαν
ὄρα ἦταν ὑποπτῇ ἡ ἐμφάνισι ἀμαξιῶ σ' ἔκρινε τὰ μέρη καὶ
οἱ ἄνθρωποι τοῦ μαγαζιῶ κουτάχθηκαν μὲ ἀνησυχία.

Τὸ κῦλισμα τῶν τροχῶν σταμάτησε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ
μαγαζιῶ καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ κάποιος προσπάθησε ν' ἀνοίξῃ ἀπ'
ἔξω. Βρισκοντας ὁμως τὴν πόρτα κλειδωμένη, ἐχτύπησε μὲ τὸ
χέρι του δυνατὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν. Τρεῖς ἄνδρες ἐσηκώθηκαν
μέσα στὸ μαγαζὶ καὶ μὲ κατσοφιασμένα τὰ φρύδια, μὲ τὸ
χέρι στὰ πιστόλια προχώρησαν πρὸς τὴν πόρτα. Οἱ ἄλλοι ἐγύ-
ρισαν τίς καρτέκλες τους πρὸς τὴν εἰσοδὸ κ' ἐπερίμεναν τὴ θ' ἀ-
ποίνῃ, ἐξεκουμπώνοντας τίς θήκες τῶν περιστρεφῶν τους.

"Ὁ πόρτα ἐχτύπησεν ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω δυνατώτερα καὶ
μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀκούστηκε:

—Ἀνοίχτε, γιὰ τὸ Θεό! Εἶμαι θρεγμένος ὡς τὸ κόκκαλο!
"Ὁ Στέτσον, ὁ μαγαζάτορας, κρατώντας πάντα τὸ πιστόλι
τοῦ ἐτοιμο, ἐζύγωσε στὴν πόρτα κ' ἐρώτησε:

—Ποῖος εἶσαι καὶ τί θέλεις;

—Διαβάτης εἶμαι καὶ θέλω νὰ περάσω ἐδῶ τὴ νύχτα... ἀπο-
κρίθησκ ἀπ' ἔξω ἡ ἀγνωστὴ φωνή.

"Ὁ Στέτσον, παίρνοντας ξαφνικὰ τὴν ἀπόφασί του, ἀνοίξε τὴν
πόρτα.

Στὸ κατῶφι φάνηκε τότε ἕνας νέος, τοῦ ὀποῖο ὁ πλατὺς
μανθῶας ἐσταξε ποτάμι τὰ νερά. Κρατώντας τὸ μουσκεμένο
καπέλλο του στὸ χέρι, ὁ ἀγνωστος νέος ἐπροχώρησε μέσα στὸ
μαγαζὶ, λέγοντας:

—Καλησπέρα στοὺς κυρίους! Τί διαβολόκαιρος, ἀλήθεια!

Δὲν τοῦ ἀπάντησε κανεῖς. Οἱ
πελάτες τοῦ μαγαζιῶ νρε-
πόντουσαν τώρα γιὰ τὸν τρό-
μο πού εἶχαν πάρει καὶ ἦσαν
θυμωμένοι ἐναντίον τοῦ ξένου,
πού χωρὶς νὰ τὸ θέλλῃ καὶ
τὸ ζέρη, τοὺς εἶχε γελιοποιή-
σει στὰ ἴδια τους τὰ μάτια. Ἐ-
γύρισαν σιωπηλοὶ στὶς θέσεις
τους, ἐνῶ ὁ καταστηματοῦχος
ροῦτοσε τὸν ξένο:

—Καὶ τί ζητᾷς ὁ κύριος;

"Ὁ νέος ἔβγαλε τὸν μανθῶα
του κ' ἄφησε νὰ φαῖν ἀπὸ μέ-
σα ἕνα λυγρὸ καὶ νευρώδες
σῶμα. Γυρίζοντας κατόπι πρὸς
τὸν καταστηματοῦχον, τοῦ ἀπάν-
τησε:

—Ζητάω ἕνα δωμάτιο γιὰ με-
ρικὲς ἡμέρες, ἕνα οὐίσκου τώρα
κ' ὅτι θρισκεται γιὰ φαί!

Μιλῶντας ἔτσι, ἐπροχώρησε
πρὸς τὸ τζάκι, ἐξέστανε τὰ χέ-
ρια του κ' ἐπρόσθεσε:

—Ἐχω καὶ τ' ἄλλογὸ μου.
Πρέπει κάποιος νὰ τὸ ξεζέμη
ἀπὸ τ' ἀμάξι καὶ νὰ τοῦ δώσῃ
νὰ φαῖ.

—Λυποῦμαι πολὺ, ἀπάντησεν
ὁ Στέτσον, μὰ τὸ παιδί τοῦ
σταύλου λείπει καὶ δὲν ὑπάρχει
κανεῖς ἄλλος γι' αὐτὴ τὴ δου-
λειά...

—Διάβολο! εἶπεν ὁ νέος.
Μὰ γυρίζοντας ἀμέσως πρὸς
ἕναν ἀπὸ τοὺς πελάτες, τὸ Τζιμ
Κέλλυ, πού θρισκότανε πιὸ
κοντὰ του, εἶπε:

—Ἄν κανεῖς ἀπὸ τοὺς κυ-
ρίους ἤθελε νὰ ξεζέμη καὶ νὰ

—Ψηλά τὰ χέρια!... φωνάζε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα.

Ξυστρίση τὸ ἄλογο...

Αὐτὴ ἡ φράσι ἐπρόσβαλε τοὺς πελάτες, ποὺ εἶχαν ἀνακτῆσει πεῖθ τὴν ψυχραίματι τους καὶ διατηροῦσαν κάποια δυσἀρεσκεία ἐναντίον τοῦ νεοφερμένου... Ὁ Τζιμ Κέλλυ, μάλιστα, ἐθύμωσε περισσότερο ἀπ' ὅλους, ἐκτίταξε μὲ περιφρόνησι τὸ νέο ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια κ' ὑπέρα, γυρίζοντας πρὸς τὸν Μπέν Γουδτκλιφ, τοῦ εἶπε:

—Τάκορνος; Ὁ μορφονὸς ἀπ' ἐδῶ δὲν ξέρει, φαίνεται, τὶς συνηθειὲς τοῦ τόπου.

—Ἐδῶ ὁ καθένας ξυστρίζει μόνος του τ' ἄλογο του! ἐθεβαίωσαν ὁ Μπέν.

—Δὲν θέλει κανεὶς; ἐρώτησε πάλι ὁ νέος, σάν νὰ μὴν ἄκουσε τίποτα. Δίνω ἕνα δολάριο γιὰ τὸ ξυστρίσμα τοῦ ἄλογου μου.

—Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια. Γουστόζος φαίνονταν ὁ «μορφονὸς» αὐτός. Ὁ Κέλλυ, γελῶντας πῶς πολὺ ἀπ' ὅλους, τοῦ εἶπε: —Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ξυστρίσῃ ἕσένα, μορφονιέ μου, νὰ σε μάθω νὰ μιλᾷς κιόλας.

Ὁ νέος, ποὺ ζεσταίνονταν στὴ φωτιά, ἐγύρισε καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος τοῦ Κέλλυ.

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἐγὼ θὰ σὰς μάθω νὰ φέρνεστε, κύριε μου! τοῦ εἶπε.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κέλλυ ἔγινε κατακόκκινο. Ἐπετάχθηκεν ὀρθιος κ' ἔπιασε τὸ νέο ἀπὸ τὸ γαϊάκ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἄφρασαν τὶς θέσεις τους κ' ἔπηγαν κοντὰ στὸ σύντροφό τους. Μὰ ὁ νέος μὲ μιά γροθιά στὸ πρόσωπο ἔβριξε κάτω τὸν Κέλλυ. Ἐπεσαν ὅλοι ἀπάνω του τότε. Ἄλλὰ ὁ Κέλλυ σηκώθηκε καὶ τοὺς συνεκράτησε:

—Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συνδρομή σας, μὴ τὸν ἀγγίζει κανεὶς. Μαζύ μου θὰ λογαριασθῇ! φώναξε.

Καὶ ἄρχισε ν' ἀνασκουμπῶν τὰ μανίκια του. Ὁ νέος ἔβγαλε τὸ σακκάκι του κ' ἐστάθηκεν ἔτοιμος ἀπέναντι τὸ ἀντιπέλαλου του. Οἱ ἄλλοι ἔκαναν κύκλο γύρω καὶ ὁ Σάιμ Ὀλοκτ ἔδωσε τὸ παράγγελμα γιὰ ν' ἀρτίση ἡ πυγμαχία...

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ ἀνοίξε ξαφνικὰ μὲ μιά γερὰ κλωτσιὰ ἀπ' ἔξω κ' ἕνας ἄνδρας μὲ μᾶσκα ἐφάνηκε στὸ κατῶφλι, προβάλλοντας τὸ πι-στόλι.

—Ψηλά τὰ χέρια! ἐφώναξε. Ὅλοι ἐσηκώσαν ψηλά τὰ χέρια, ἐκτός τοῦ Μπέν Γουδτκλιφ, ποὺ θέλησε νὰ ὀρμηθῆ πρὸς τὴν πόρτα. Μιά σφαῖρα ὅμως τὸν ξάπλωσε κάτω.

—Ἄς τὰ βλέπουσι οἱ ἄλλοι! ἐφώναξε ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴ μᾶσκα. Καὶ τώρα ἐμπρός, εἰς ἔργον!

Δυὸ ἄλλοι ἄνδρες, μὲ μᾶσκες κ' αὐτοὶ, ἐμπήκαν στὸ μαγαζί. Ὁ ἕνας ἔτρεψε στὸν ὑπεξαχτὰ τοῦ καταστημάρχου, ἐνῶ ὁ ἄλλος, ἔψαχνε τοὺς πελάτες, ποὺ τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὸ πάθημα τοῦ Μπέν, δὲν ἔφεραν καμμιάν ἀντίστασι.

Ὁ νέος στεκόταν μὲ τὶς πλάτες ἀκουμπισμένες στὸ τεζάκι, μισοκρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸν Κέλλυ, ποὺ εἶχε μείνει ἀπολιθωμένος μὲ τὰ χέρια ψηλά. Ἐτοὶ κρυθόμενος πίσω του πήρε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιού του τὸ πιστόλι του, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ὁ προσωπιδοφόρος ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα, κρατώντας κάτω ἀπὸ τὴν φοβέρα τοῦ πιστολιοῦ τοῦ ὅλους τοὺς πελάτες, ἐσκόπευσε στὴ στιγμὴ κ' ἐπυροβόλησε...

Ὁ προσωπιδοφόρος ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα, χτυπήθηκε κ' ἔπεσε κάτω νεκρός. Ἀμέσως τότε οἱ πελάτες τοῦ μαγαζιοῦ, παίρνοντας θάρρος, ἐβρίθησαν ἐναντίον τῶν δυὸ ἄλλων προσωπιδοφόρων, ποὺ τοὺς ἔψαχναν, μὰ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς ἐπρόλαθε καὶ τραβῶντας τὸ πιστόλι του ἐπυροβόλησε.

Ἐνας στεναγμὸς ἀκούστηκε κ' ὁ νέος ἔγειρε πάνω σ' ἕνα τραπέζι, κατάγλωμος, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα. Ὁ Κέλλυ ἔτρεψε καὶ τὸν ἔπηρε στὴν ἀγκαλιά του. Οἱ ἄλλοι ἔπιασαν τοὺς δυὸ προσωπιδοφόρους, τοὺς ἔδωσαν γερὰ, κ' ὑπέρα περικυκλωσαν τὸν Κέλλυ, ποὺ κρατώντας τὸ νέο, τοῦ ἀνοίγε τὸ ποικακίωσι στὸ στήθος.

—Λίγο νερὸ καὶ οὐίσκου φέρτε γρήγορα! ἐφώναξε. Εἶνε θαρεῖα πληγωμένος.

—Κρίμα στὸ παλληκάρη!

—Χωρὶς αὐτόν, θὰ μᾶς εἶχαν γδύσει ὅλους οἱ λησταί.

—Μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ, εἶπε κάποιος.

Ὁ νέος τὸν ἄκουσε. Ἄνοιξε λίγο τὰ μάτια του, ἐξαμογέλασε καὶ ψιθύρισε:

—Ὅχι! Ὅχι! Μ' ἔπηρε γιὰ καλά!...

Τὸν ξάπλωσαν μπροστὰ στὴ φωτιά. Τὸ κεφάλι του τὸ κρατοῦσε μὲ στοργὴ τὰ γονατὰ του ὁ Κέλλυ, ποὺ λίγες στιγμὲς

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η ΣΤ' .ΚΗΡΟΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Οἱ κερδιστὰντες ἀριθμοὶ καὶ τὰ δῶρα

Στὶς 5 μ. μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 3 'Ιανουαρίου ἔγινον εἰς τὰ Γραφεῖα μ. ἢ 5 κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δῶρων τοῦ Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», παριστάμενον τῶν λογίων καὶ δημοσιογράφων κ. κ. Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου, τῶν ἀναγνωστῶν μ. κ. κ. Μιχαὴλ Μουτῆου, Τουφεξῆ, κλπ.

Ἀπὸ τὴν κληρωτῖδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῆ θάλα οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», ἀνεστρέφθησαν κατὰ σειράν οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ :

Ὁ α'	ἀριθμὸς 44916	κερδίζει	δρχ. 500
Ὁ β'	» 23947	»	» 150
Ὁ γ'	» 3079	»	» 100
Ὁ δ'	» 25839	»	» 50
Ὁ ε'	» 11358	»	» 50
Ὁ ς'	» 5347	»	» 50
Ὁ ζ'	» 29089	»	» 50
Ὁ η'	» 22214	»	» 50

Εἰσὶς πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 16 ἴητοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ α' ἀριθμοῦ 44916, κερδίζουν ἀνα 50 Ἡμερομίσθιον τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἀρεσκείας τῶν κερδίζοντων.

Οἱ ἀναγνωστὰ μ. κ. οἱ ἔχοντες φύλλα μὲ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς, πρέπει νὰ τὰ φέρουν εἰς τὰ Γραφεῖα μ. κ. διὰ νὰ λάβουν τὰ δῶρα των, ἔχοντες μαζύ των καὶ δελτίον ταυτότητος.

Ὅσοι εἰ τῶν ἐπαρχίων κερδίζουν χρηματικὰ ποσά, πρέπει νὰ μὴ ἀποστείλουν τὰ δελτία, τῶν ὁποίων οἱ ἀριθμοὶ κερδίζουν, καὶ θὰ λάβουν τὰ δῶρα των.

Ἡ 5' κλήρωσις τοῦ Ἐβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου» θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μ. κ. (Λέξια 7), τὴν 5 μ. μ. τῆς Τετάρτης 10 'Ιανουαρίου. Ὅσοι ἐπιθυποῦν, δύνανται νὰ παρευρεθοῦν εἰς αὐτήν.

Εἰσὶς ὅσοι εἰ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐπαρχίων κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μὴ στείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μὲ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμοὺς, ἀναγράφοντες ἐπὶ τοῦ δελτίου καὶ τὸ ὄνομα τῶν καθήκων. Θὰ παραλάβουν δὲ τὰ βιβλία των ἀπὸ τὰ Ὑποσημαστῖα τῆς ἐπαρχίας των, εἰς τὰ ὁποῖα θ' ἀποσταλῇ — ἐπὶ τούτῳ — μετὰ σχετικοῦ ὄνομαστικοῦ καταλόγου, καὶ ἐπεξηγηματικῆ ἐγκύκλιος.

(Τὰ ἐνόμιχα τῶν τυχερῶν στὸ προσεχές)

ποῖν, στεκόταν ἀπέναντί του, μὲ τὶς γροθίαις σφιγμένες. Ὁ νέος ἔκαμε μιά προσπάθεια νὰ σηκωθῇ, δὲν ὑπόφερε ὅμως κ' ἔσπερα ἀπλώσε τὸ χέρι του κ' ἔπιασε τὸ γέρι τοῦ Κέλλυ.

—Ἄ! ἐτραύλισε. Εἶνε εὐγενικὸ αὐτὸ ἀπὸ μέρος σας. Δὲν μοῦ κρατᾶτε κᾶκία, αἱ;

—Κᾶκία; Νὰ σοῦ κρατήσω ἕσένα κᾶκία, παλληκάρη μου, ποῦ θυσίαστηκες γιὰ νὰ μὴς γλυτώσῃς ἀπὸ τοὺς λησταί;

Ὁ Κέλλυ ἤθελε κ' ἄλλα νὰ πῇ, μὰ ἡ συγκίνησι τὸν ἔπιτυε. Πρώτῃ φορά στὴ ζωὴ, ἐνοιώθη τέτοια τρυφερὴ συγκίνησι, τέτοια λυπηρὰ τὸ θῆμα του, ἐθλόλας καὶ στὸ μπροῦντζινο πρόσωπό του ἐστάξεν ἕνα δάκρυ. Μὲ μιά μηχανικὴ κίνησι, ἔβγαλε τὸ καπέλο του. Οἱ ἄλλοι τὸν ἐμψίθησαν ἄφωνοι.

Ὁ ἀγέρας εἶχε πάψει ἔξω καὶ ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει. Σιγὴ ἀπόλυτη ἐβασίλευε. Σιγὴ θρησκευτικὴ.

—Κρίμα! ἀκούσθηκε σὲ κάποια στιγμὴ νὰ ψελλίσῃ ὁ νέος. Ἄνδρασανε τώρα μὲ κόπο, ἀνοίξε μερικὲς φορές τὰ μάτια του, τοὺς κύτταξεν ὅλους γύρω καὶ συγκεντρώνοντας ὅση δύναμι καὶ ζωὴ τοῦ ἀπόμεινε ἄκομα, εἶπε:

—Μά... πρὶν μὲ κλάψετε, κύριοι, πρέπει νὰ σὰς πῶ, πρέπει νὰ σὰς συστηθῶ. Δὲν μὲ γνωρίζετε...καὶ ἴσως...

—Τί μᾶς νοιάζει πὼς σὲ λένε; εἶπε συγκινημένος ὁ μαγαζιᾶτορας. Εἶσαι ἕνα γενναῖο παλληκάρη κ' εἴμαστε περῆσανοι ποῦ σὲ γνωρίσαμε...

—Εὐχαριστῶ, καλοὶ μου φίλοι!... μὰ περιμενετε νὰ σὰς πῶ...

Ἐνα κύμα αἵματος τοῦ ἔθαψε κόκκινο τὸ γιλέκο.

—Εἶμαι... εἶμαι ὁ Μπίλλ μὲ τ' ἄσπρα χέρια! τραύλισε ὁ νέος. Κ' ἐνῶ ἡ κατάπληξις γυροφαιζότανε σ' ὅλων τὰ πρόσωπα, ὁ νέος μὲ τὸ εὐγενικὸ πρόσωπο καὶ τὰ κατάλευκα χέρια, ὁ λησταρχος Μπίλλ ὁ Ἀσπροχέρης ἔσφιξε τὸ ροζισμένο χέρι τοῦ Κέλλυ, ποὺ κρατοῦσε μέσα στὸ δικό του κ' ἐξεψύχησε!...

ΠΙΕΡ ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΥ ΝΟΥΒ

